

БЕЙ-ДЕРЕ

Силна буря залюлѣ нощта. Дърветата въ градината глухо заечаха. Дъждъ на едри капки завалѣ. Чуха се гръмотевици.

Баба Станка запали кандилото и се прекръсти.

— Мълчете, деца, че морето ще се отпуши, водата ще ни завлѣче и ще ни издави! Мирувайте хемъ!

Децата въ баби Станкината кѣща, внучета отъ снахи и дъщери, се сгушватъ плахо подъ нощнитъ завивки и се смълчаватъ. После едно отъ тѣхъ съ ококорени очи пита:

— Бабо, ами какъ ще се отпуши морето? Отде ще доде водата?

— Отде! Отъ Бей-дере. Тамъ нали е ухото на морето, на Черното море?

— Тамъ ли?

— Тамъ, бабиното. Хе-е, до Къркказана, дето се пресичатъ двата баира. Дето се вижда отъ нашата кѣща и дето овчарчетата съ стадата си се скитатъ дене. Тамъ има дъл-